

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΤΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2017. Α' ΛΟΥΚΑ.

Θεοτόκου της «Μυρτιδιώτισσας» εν Κυθήροις, Θέκλης
μεταλομάρτυρος, Σιλουανού του Αθωνίτου.
Έτος 10^ο Τεύχος 451

Το θείο προσκλητήριο

(Ιωαν. Δ. Καραβιδόπουλου, Καθηγ. Παν/μίου)

Οι ευαγγελικές περικοπές που όρισε η Εκκλησία μας να διαβάζονται στην θεία Λειτουργία από τα τέλη Σεπτεμβρίου, και συγκεκριμένα από την επόμενη Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταύρου μέχρι τα Χριστούγεννα, είναι παρμένες από το ευαγγέλιο του Λουκά. Η πρώτη αυτής της σειράς περιέχει την κλήση των πρώτων τεσσάρων μαθητών του Ιησού στο αποστολικό έργο, του Πέτρου, Ανδρέα., Ιακώβου και Ιωάννου. Το γεγονός αυτό διηγούνται όλοι οι ευαγγελιστές. Ο Λουκάς αφηγείται συγχρόνως και το εκπληκτικό ψάρεμα που έγινε από τους παραπάνω μαθητές κατόπιν υποδείξεως του Ιησού, ψάρεμα το οποίο προκάλεσε «θάμβος» στον Πέτρο και τους συντρόφους του και τον οδήγησε στην παράκληση – ομολογία: «Έξελθε απ' εμού, ότι ανήρ αμαρτωλός ειμί. Κύριε».

Εάν διηγούνται οι ιεροί ευαγγελιστές το προσκλητήριο που απηύθυνε ο Χριστός στους πρώτους μαθητές του, δεν είναι γιατί ενδιαφέρονται να μας περιγράψουν σαν ιστορικοί το ξεκίνημα του Μεσσία στο επί γης έργο του και

στην στρατολόγηση των συνεργατών του· αλλά γιατί στον τρόπο που δέχθηκαν οι τέσσερις ψαράδες την πρόσκληση και ανταποκρίθηκαν αμέσως σ' αυτήν βλέπουν το τυπικό παράδειγμα και πρότυπο για το πως πρέπει να δέχεται ο άνθρωπος το θείο κάλεσμα. Μ' αυτό το πρίσμα, βλέποντας την διήγησή μας μπορούμε να σταματήσουμε στα ακόλουθα σημεία.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να προσέξουμε ότι το προσκλητήριο απευθύνεται στους τέσσερες υποψήφιους αποστόλους την ώρα ακριβώς που αυτοί βρισκόταν στις εργασίες τους, στο τέλος μιας κοπιαστικής νύχτας χωρίς αποτελέσματα. Αυτό μπορεί να μας οδηγήσει στη σκέψη ότι δεν χρειάζεται να απομακρυνθεί ο άνθρωπος από τον κόσμο και την ζωή για να τον συναντήσει ο Θεός. Τέτοια φυγή μας διδάσκουν ορισμένα φιλοσοφικά συστήματα που είναι διαποτισμένα με την αντίληψη ότι ο κόσμος και η ύλη είναι εκ φύσεως κακά στοιχεία και ότι ο άνθρωπος για να βρει την σωτηρία του πρέπει να φύγει μακριά απ' αυτά. Κατά την Αγία Γραφή, ο κόσμος παρ' όλη την φθορά και την πτώση του στο κακό και στην αμαρτία είναι έργο του Θεού· κι ο Θεός με δική του πρωτοβουλία συναντά τον άνθρωπο μέσα σ' αυτό τον κόσμο, μέσα στην κοινωνία, μέσα στην εργασία για να του προσφέρει την σωτηρία.

Το προσκλητήριο για άλλους ήδη εσήμανε, για άλλους θα σημάνει οπωσδήποτε κάποτε: θάνατι ένα συναρπαστικό κήρυγμα; Θάνατι ένα συγκλονιστικό βίωμα; Θάνατι μία ξαφνική αφύπνιση από τον λήθαργο της αδιαφορίας; Θάνατι η πρόσκληση του ιερέα; Θάνατι κάτι άλλο; Ο Θεός γνωρίζει πολλούς τρόπους για να επικοινωνεί με το πλάσμα του και να το σώζει. Ας μη ξεχνούμε ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι το αποκορύφωμα της προσπάθειας του ανθρώπινου πνεύματος να βρει τον Θεό, αλλά είναι η φανέρωση των ενεργειών που κάνει ο Θεός για να συναντήσει και να λυτρώσει τον άνθρωπο και που η σπουδαιότερη των οποίων είναι η ενσάρκωση, η σταύρωση και η ανάσταση του Χριστού.

Ένα δεύτερο σημείο που θέλει να τονίσει η διήγηση είναι η εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού και η προθυμία υπακοής στα λόγια του. Αποτέλεσμα της εμπιστοσύνης και προθυμίας των τεσσάρων προσώπων της διηγήσεώς μας υπήρξε η θαυματουργική αλιεία. Το θαύμα βέβαια αυτό δεν το κάνει ο Χριστός για να εντυπωσιάσει τους απλούς ανθρώπους στη λίμνη Γεννησαρέτ, αλλά για να δείξει προκαταβολικά πόσους καρπούς θα αποφέρει η υπακοή τους στο πρόσταγμά του και η ολοπρόθυμη αφοσίωση τους σ' αυτό. Πραγματικά, η αλιεία της οικουμένης από τους μαθητές του Χριστού αργότερα δεν υπήρξε λιγότερο εκπληκτική και θαυματουργική. Γιατί δεν κοπίασαν μόνοι τους αλλά με συμπαραστάτη τον Χριστό και καθοδηγητή το Άγιο Πνεύμα.

Ένα τρίτο σημείο που δεν πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας είναι η ομολογία του Πέτρου ότι είναι «ανήρ αμαρτωλός». Το θάμβος της παρουσίας

του Χριστού και του θαύματός του τον οδηγεί στην συναίσθηση της μηδαμινότητας και της γύμνιας του. Να το πρώτο βήμα για να συναντήσει κανείς τον Θεό. Η υψηλή ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας, η οίηση, δημιουργεί ένα τείχος που εμποδίζει τη χάρη του Θεού να μας εγγίσει. Η συναίσθηση της αμαρτωλότητας κάνει πιο επιτακτική την ανάγκη της παρουσίας και ενέργειας της χάρης του Θεού.

Ένα μήνυμα αφυπνίσεως μας απευθύνει η σημερινή διήγηση. Να συνειδητοποιήσουμε την αμαρτωλότητά μας, να δεχθούμε με εμπιστοσύνη το θείο κάλεσμα, να ακολουθήσουμε αμέσως τον Χριστό, οπουδήποτε και αν βρισκόμαστε, μέσα στη ζωή, μέσα στην εκτέλεση, του καθήκοντος και της εργασίας μας. Και το θαύμα θα ακολουθήσει αμέσως· ας μη περιμένουμε να προηγηθεί για να πεισθούμε.

Σύναξη της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας στα Κύθηρα

Σύμφωνα με την παράδοση η αυθεντική εικόνα της Θεοτόκου με το Χριστό βρέθηκε από ένα βοσκό σε μια κοιλάδα νοτιοδυτικά του νησιού γεμάτη από μυρτιές, που ονομάζονται «Μυρτιδία», τον 13ο αιώνα μ.Χ. Στην εικόνα αυτή αρχικά «διεκρίνοντο καθαρά τα χαρακτηριστικά μέχρι στέρνων» της Θεομήτορος και του Χριστού, «με την πάροδο του χρόνου όμως απέκτησε σταδιακά το σκούρο χρώμα».

Το πιθανότερο είναι η ιστορία της εικόνας αυτής να έγινε από τον Ευαγγελιστή Λουκά (1ος αιώνας μ.Χ.). Στη θέση της «εύρεσης» ο πτωχός βοσκός έκανε ένα μικρό εκκλησάκι και στην περιποίηση του αφιέρωσε τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής του. Μετά το θάνατο του ευσεβούς βοσκού, την περιποίηση του μικρού Ναού της Μυρτιδιώτισσας ανέλαβε ο Μοναχός Λεόντιος, ο οποίος με χρηματική βοήθεια Κυθηρίων μεγάλωσε λίγο το αρχικό εκκλησάκι και έκτισε γύρω του μερικά κελιά για τη φιλοξενία των προσκυνητών.

Όμως το πλήθος των προσκυνητών που κατέφθαναν από διάφορα μέρη δημιούργησε την ανάγκη ενός μεγάλου Ναού. Το δύσκολο αυτό έργο της ανέγερσης ξεκίνησε με πολύ ζήλο, προσπάθειες και εράνους ο δραστήριος Ιερομόναχος Αγαθάγγελος Καλλίγερος το 1841 μ.Χ. και σε δεκαέξι χρόνια έγινε ένα υπέροχο συγκρότημα που αποτελείται από μεγαλοπρεπή Ναό, ένα αριστουργηματικό πανύψηλο καμπαναριό και πολλά κελιά φιλοξενίας.

Ο μικρός Ναός της «εύρεσης», το Καθολικό, όπως λέγεται, παρέμεινε κάτω από το μεγάλο Ναό, διατηρείται σε άριστη κατάσταση και εκεί φυλάσσεται κατά τους χειμέριους μήνες η εικόνα της Παναγίας που η αγάπη των Κυθηρίων

τη φύλαξε μέσα σε μια ολόχρυση επένδυση, αληθινό αριστούργημα φτιαγμένο από τον Κρητικό καλλιτέχνη Νικόλαο Σπιθάκη το 1827 μ.Χ.

Στο κάτω μέρος της χρυσής επένδυσης απεικονίζονται τρία θαύματα: το θαύμα της εύρεσης της εικόνας από το βοσκό, το θαύμα της θεραπείας του παραλύτου στις 24 Σεπτεμβρίου (αρχές του 17ου αιώνα) και το θαύμα της διάσωσης του φρουρίου των Κυθήρων από τους κεραυνούς (22 Ιανουαρίου 1829) κατά τη διάρκεια της φύλαξης της εικόνας της Παναγίας εντός του φρουρίου για το φόβο των πειρατών που μάστιζαν τη Μεσόγειο.

Ο Ιερός Ναός εορτάζει στις 24 Σεπτεμβρίου, ημέρα εορτασμού του θαύματος της θεραπείας του παραλύτου. Στον Ιερό Ναό υπάρχουν δύο παρεκκλήσια, το ένα αριστερά του Τέμπλου, αφιερωμένο στην Οσιοπαρθενομάρτυρα Ελέσα και το άλλο δεξιά στον Όσιο Θεόδωρο. Αξίζει να επισημάνουμε ότι στο στέμμα της Πανσέπτου Εικόνας της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας, υπάρχει προσαρμοσμένο «Πολυτιμότατον αδαμαντοκόλλητον εν σχήματι ημισελήνου χρυσούν κόσμημα».

Ας θυμηθούμε την ιστορία του: Σύμφωνα με όσα ο αείμνηστος Σοφοκλής Καλούτσης, ο υμνογράφος της Μυρτιδιώτισσας διέσωσε (ακολουθία Μυρτιδιωτίσσης, έκδοσις 5η, σελ. 149), βρισκόταν κάποτε στα Κύθηρα, κάποιος Τούρκος πλούσιος και επιφανής, εγκατεστημένος στην τουρκοκρατούμενη Κρήτη, ο οποίος ήταν Μωαμεθανός. Κάποια ημέρα παρατήρησε ασυνήθη συγκέντρωση κόσμου, στην πλατεία του Μητροπολιτικού Ναού του Εστευρωμένου στη Χώρα. Ρώτησε τι συμβαίνει και του είπαν ότι το Νησί μαστίζεται από πολύμηνη ανομβρία και για αυτό θα πραγματοποιηθεί Λιτανεία της Αγίας Εικόνας της Μυρτιδιώτισσας, η οποία είχε ήδη κατέβει από το κάστρο που φυλασσόταν τότε και βρισκότανε μέσα στον Εσταυρωμένο. Όμως ο ουρανός ήταν καταγάλανος και δεν φαινόταν ούτε ίχνος νέφους στον ορίζοντα. Ο Τούρκος εχλεύασε αυτή την ενέργεια γιατί η λογική έλεγε ότι δεν θα φέρει αποτελέσματα. Και ήταν τόσο σίγουρος για αυτό, που δήλωσε ότι εάν μετά την Λιτανεία επακολουθήσει βροχή, θα αφιέρωνε το χρυσό κόσμημα της ημισελήνου που είχε μαζί του, στην Ιερή Εικόνα.

Η Λιτανεία έγινε με κατάνυξη και οι Κυθήριοι γονυκλινείς παρακάλεσαν για την λύση της ανομβρίας. Και το θαύμα έγινε. Μόλις η Ιερά Πομπή επέστρεψε στον Ναό, άρχισε να πέφτει ραγδαία βροχή. Ο αλλόθρησκος τήρησε την υπόσχεση του και αφιέρωσε το κόσμημα στην Παναγία.

Πότε έγινε αυτό δεν αναφέρεται. Ίσως έγινε πριν το 1837 μ.Χ. Τότε έγινε η χρυσή επένδυση της Εικόνας από τον Καλλιτέχνη Νικόλαο Σπιθάκη και μάλλον αυτός έκανε την προσαρμογή της ημισελήνου στο στέμα της Παναγίας «Εις αιωνίαν ανάμνησιν του τελεσθέντος θαύματος της λύσεως της ανομβρίας».